

[Skytte.]

Hvilken af de udtalelser skal vi regne med, eller skal vi i det hele taget regne med nogen af dem?

(Kort bemærkning).

Oluf Pedersen: Jeg har ikke sagt, at der ikke har været holdt nogen møder, men jeg har sagt, at man holdt møder, og så pludselig lagde man sagen til side, og når man så stod foran gennemførelse af en hel række andre lovforslag, kom det ærede medlem og ville have sit igennem. Jeg mener, der er holdt så mange møder, at spørgsmålet er gennemdrøftet og vi er klar til at vedtage lovforslaget. Der er ikke mig bekendt i udvalget stillet ændringsforslag. Hvad skal lovforslaget i udvalg for, når det ikke skal ændres? Jeg synes, det er et udmærket forslag, det ærede medlem har fremsat; det kan blive gennemført, ligesom det er.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Poul Hansen (Svendborg): Da der fra alle sider på en enkelt undtagelse nær er udtalt ønske om udvalgsbehandling, vil jeg foreslå, at lovforslaget henvises til et udvalg på 15 medlemmer.

Oluf Pedersen: Jeg vil med den begrundelse, jeg gav før, fraråde, at der nedsættes et udvalg, og anbefale ærede medlemmer at stemme imod forslaget derom.

Hermed sluttede forhandlingen om udvalgs nedsættelse.

Poul Hansen (Svendborg)s forslag om at henvise lovforslaget til et udvalg på 15 medlemmer

vedtoges med 114 stemmer mod 11.

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om mark- og vejfred.

(Lovforslaget findes i tillæg A. sp. 2913; fremsættelsen findes i tidenden sp. 743).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Johs. E. Larsen: Det foreliggende forslag til lov om mark- og vejfred omfatter i modsætning til mange andre et område, for hvilket visse lovbestemmelser har været gældende langt tilbage i historien. Denne lovgivning hviler stort set stadig på de samme principper, men tid efter anden har det været nødvendigt at tilpasse den til den stedfundne udvikling. Ved fremsættelsen af forslaget til den nugældende lov om mark- og vejfred blev det da også påpeget, at tiden og udviklingen var løbet fra de dagældende bestemmelser. Det samme kan vel siges om loven af 1872 nu, da den har bestået i 80 år.

Jeg er ikke i besiddelse af noget materiale, der kan belyse omfanget af vurderingsmændenes virksomhed eller det antal sager, som domstolene har behandlet. Det er dog mit indtryk, at selvom loven spænder over et stort område, er det kun forholdsvis få tilfælde, der forelægges myndighederne. Når disse bestemmelser, der navnlig er knyttet til spørgsmål, som berører landbruget, har kunnet virke ret tilfredsstillende i en så lang periode og uden at afstedkomme mange sager, må det sikkert ses i forbindelse med et ønske hos de fleste mennesker om at bevare et godt og fredeligt forhold til deres naboer, et ønske, som fører til, at de pågældende ikke hænger sig i bagateller, idet man vel ræsonnerer som så, at det kan ske for enhver, at et husdyr kommer ind på naboens mark. Dertil kommer, at hvor der er tale om egentlig skade, har det vistnok været ret almindeligt, i hvert fald i de senere år, at skadevolderens ansvarsforsikring har ydet erstatning for skaden, uden at man behøvede at gå til domstolene.

Det foreliggende lovforslag fremtræder fuldt og helt som udtryk for den nedsatte kommissions opfattelse. Den gældende lovs grundsynspunkter opretholdes med de tilføjelser og de ændringer, man finder at tiden kræver. Lovforslaget er i det store og hele formuleret på en klar og god måde, hvilket også er betimeligt, når man betænker, at disse bestemmelser skal kunne administreres af jævne mennesker. Der er nok enkelte udtryk og vendinger, som man muligvis vil kunne forme på en mere let tilgængelig måde; men disse spørgsmål bør drøftes i det udvalg, som jeg senere under sagens behandling agter at foreslå nedsat.